N°. 87. **A°. 1843.**

DINGSDAG, den **31sten OCTOBER.**

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 28 October 1843.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste hebben geadresseerd, *om Brieven van Manumissie* voor Slaven, als:

1. CORNELIA MAGDALENA FER ROL, voor de Slaven *Robbertson* en *Jetta;* haar in eigendom toebehoorende. — En
2. N. HERBERT, zoo in privé als in qualiteit van Gemagtigde van ELEONOR HERBERT, voor den Slaaf *Alexander*, hen in eigendom toebehoorende.

Zoo worden al degenen opgeroepen, welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, om binnen den tijd van **drie** weken, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR

Schooner SUSANNA, Kapt. GAERSTE, uitgesteld tot HEDEN, zoo informeert de ondergeteekende het Publiek, dat de Brievenmaal om *negen* ure zal worden gesloten.

Paramaribo, den 31 October 1843.
De Post-beambte,
A. P. TIRION.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 27 October 1843.*

Heden zijn in *Ondertrouw* opgenomen: MORDECHAI MOZES MORPURGO en REBECCA DE PINA.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
P. FAERBER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 4 September.

De volgende bijzonderheden wegens het kasteel van Eu, zullen thans niet ongepast voorkomen.

Eu is hoofdzakelijk vermaard om deszelfs kasteel, hetwelk aan koning Lodewyk Philips behoort, die het met het graafschap van d en naam erfde van zijne moeder, als dochter en erfgename van den hertog de Penthievre. Zijne Maj. brengt hier telken herfst eenige weken door. Het is een lang gebouw van gebakken rooden steen, door hooge tentvormige lijen daken gedekt, in de trant van het Paveljoen der Tuillerien, en het is bouwkunstig niet zeer fraai. Het werd in 1578 door Hendrik van Lotharingen; den Hertog de Guise (*le Balafré*) gebouwd, op den grondslag van een kasteel hetwelk beurtelings aan de Lusignans, de Briennes, de Artois en anderen behoord en door Lodewijk XI (1475) afgebrand werd, om het verraad des graven de St. Pol te straffen. Het is door den tegenwoordigen Koning zeer uitgebreid, en inwendig luisterrijk opgesierd, daar de muren prijken met eene verzameling van geschiedkundige en familie-portretten, waaronder die van de koninklijke familie en de onderscheidene liniën der graven van Eu, ten getale van elf honderd! Vele daarvan zijn copijen, andere beteekenen niet veel: doch het geheel der verzameling is zeer belangwekkend; en zij schijnt het denkbeeld tot de groote gallerij van Versailles te hebben gegeven, waarop deze op veel kleinere schaal gelijkt. Er schijnt echter geene andere regeling te bestaan, dan dat een zeker getal stukken in bepaalde vakken zijn gesteld; namen, tijden, volken en familien zijn onderéén gemengd, en de muren zijn met deze, van boven tot onder in het gebouw vervuld.

Daar de meeste schilderijen allen in een geschiedkundig en niet in een kunstmatig opzigt de aandacht verdienen, zoo behoeft men deswege niet in vele bijzonderheden te komen, hetgeen niet veel anders dan eene lange lijst van in de Fransche geschiedenis vermaarde personen zou zijn. Eenige verdienen echter bijzonder de aandacht, als de regent, hertog van Orleans, door Mignard, Napoleon en z... den portretten van Anna Marie Louise de Montpensier, die den laatsten met Lozun huwde en die meermalen in dit kasteel haar verblijf had. Haar slaapvertrek is dat, hetwelk thans door de Koningin der Franschen is betrokken. Eenig schilderwerk in het kabinet de la Coquille is zelfs van haar. Zij had Eu van Mademoiselle de Guise, de laatste regtstreeksche afstammelinge van dat huis, in 1661, gekocht, en maakte het aan den hertog de Maine, natuurlijken zoon van Lodewijk XIV, in de ijdele hoop, van haren gemaal den hertog de Lozun, die in de Bastille was opgesloten, daardoor op vrije voeten te doen stellen. Zij was de eerste aanlegster van de geschiedkundige gallerij van portretten te Eu, en hare verzameling maakt nog den grond van de thans bestaande uit. Op den rug van een der stukken is zelfs met hare hand geschreven: *Bergère alant à la faite du Vilage voisin.* De portretten loopen door tot Lodewijk XVI, zijn gemalin de Dauphin, hun zoon, en al de andere leden van hun geslacht, die van Lodewyk en zijne familie beslaan den *Salon de Famille;* het fraaiste en belangwekkendste is dat van Prinses Marie van Wurtemberg, die het bewonderenswaardige standbeeld van Jaenne d'Arc heeft vervaardigd. Ook van Lodewyk Philips ongelukkigen vader zijn er twee afbeeldingen van Reynolds.

Eene der luisterrijkste zalen in de *Galerie des Guises* is met de portretten van die vermaarde familie vervuld, wie eenmaal dit kasteel toebehoorde. » Waar zal men grooter opeenstapeling vinden, zegt een schrijver, van eerzucht, van misdaad, van meer romanesken aard, dan in dat geslacht, waarvan wij hier de afbeeldingen aanschouwen," en waaronder zich ook Maria van Schotland bevindt.

In het kabinet des Konings vindt men, onder de afbeeldingen zijner familie, die van Madame de Genlis, zijne opvoedster.

De prachtige Salle des Rois wordt aldus geheeten omdat men daar niet anders dan de afbeeldingen van koningen en koninginnen vindt. Hier vindt men Marie de Medicis, door van Dijk, door haar-zelve aan Mademoiselle de Monpensier gegeven, en Hendrik IV.

De kleine kapel, een mengsel van Gothischen en Italiaanschen stijl, heeft eenige moderne geschilderde glazen, van Sevres, een paar de teekening van Paul de la Roche.

Het park, of de gronden rondom het paleis, zijn minder behagelijk dan dit, verwarde boschkaadjen, meest olmen, eene niet zeer heldere gracht, en bruggen met wilgen boomen. Er is geen voordeel van den grond getrokken. Alleen ter linkerzijde van het kasteel zijn eenige oude gedeelten van het park wel onderhouden. Een kleine omvang daarvan is door den Koning eenigermate afgesloten, en de Koning heeft daarbij een opschrift doen stellen inhoudende:

» Hier spannen de Guises in de 16de eeuw raad." Het was namelijk daar, dat de hertog de Guise met zijne vasallen tegen zijnen Koning zamenspande. Aan het uiteinde van den grond is een terras, van waar men de Bresle uit eene vallei zich in zee ziet werpen; aan den mond van welk riviertje het dorp Tréport ligt. Dit is de haven van Eu, op drie mijlen afstands gelegen; het is eene visschersplaats met 2,265 ingezetenen hebbende eene oude kerk met een fraai portaal. Men houdt het voor den uitersten post op deze kust van Julius Caesar. Van den kansel dezer kerk heeft Bourdaloue zijne eerste leerrede gehouden.

— In het *Journal des Debats* leest men het volgende:

De politieke pennestrijd over de komst der Koningin Victoria in Frankrijk, neemt reeds aanvang in onze dagbladen der oppositie. Zij verliezen zich in gissing nopens het doel dier reis, en vreezen voor de gevolgen, welke zij hebben kan. Het minste geschenk, dat, volgens hen, Lodewijk Philips aan Hare Britsche Majesteit maken kan, zal een handelstraktaat zijn, waarin, gelijk van zelfs spreekt, de belangen van Frankrijk aan de belangen van Engeland opgeofferd worden. Ook eene vrij zonderlinge constitutionele naauwgezetheid komt bij hen op: Heeft de Koningin van Engeland het regt om de zee over te steken, zonder eene akte van het parlement, die haar zulks vergunt? is het wel zeker, dat het charter niet aan Lodewijk Philips verbiedt, de vorsten, zijne bondgenooten, ten zijnent te ontvangen, met een woord, de alarmtrom in het legerkamp geroerd. Het is echter nog wat vroeg, om reeds bang te worden: want men zoude in allen gevalle eerst moeten weten, of die schrikbarende reis al dan niet zal plaats hebben. Wij, voor ons, zijn slechts blijde, den National en onze oppositie bladen gerust te stellen op een punt, hetwelk hun zeer ter harte schijnt te gaan, neen, de Koningin Victoria zoude de Engelsche constitutie niet verkrachten, door den Koning der Franschen op zijn kasteel van Eu een argloos bezoek te brengen. De Engelsche ministers maken, sedert de revolutie van 1688, zich de constitutie van

hun land evenmin tot een spel, als de Fransche ministers, sedert de revolutie van 1830 het charter tot hunne speelpop nemen. De Koning of de koningin van Engeland hebben geene parlements akte noodig, om de zee over te varen. Alleen de prins van Wallis kan, zonder verlof van het parlement, zijn land niet verlaten.

»De koningin, als zij in Frankrijk komt, zal in haar geleide een verantwoordelijken minister hebben; dat is alles, wat door de constitutie wordt voorgeschreven. Wat den koning Lodewijk Philips betreft, gelooven wij niet, dat hij eene akte der kamers noodig heeft, om in zijn kasteel te ontvangen, wie hem goeddunkt, zelfs al ware het de koningin van Engeland.

Wij bloozen waarlijk voor ons land, over zoodanige belagchelijke vrees; er zal ongetwijfeld tusschen de koningin Victoria en den koning Lodewijk-Philips weinig kwestie van staatzaken zijn. Als de jonge en bevallige souvereine van Engeland eenige uren in ons land komt doorbrengen, zal dit niet (men begrijpt het gemakkelijk) geschieden om de artikelen van een handels traktaat te bediscussieeren, en om den koning der Franschen, die wel eenigzins als in staatkunde niet onervaren en niet onhandig bekend staat, diplomatieke valstrikken te spreiden. Ook schijnen de Engelsche dagbladen niet in het geringste bevreesd te zijn, voor eene persoonlijke zamenkomst hunner Koningin met eenen Vorst, die algemeen als de volleerste politicus van geheel Europa te boek staat. De Engelsche dagbladen zijn constitutioneel, maar zij zijn dit inderdaad en met ernst. Zij weten, dat de souverein, in een land, alwaar, hetzij een parlement, hetzij wetgevende kamers ingesteld zijn, niets vermag zonder zijne ministers; dat die ministers, verantwoordelijk zijnde, niets verrigten, zonder van de parlementaire medewerking verzekerd te zijn; zij zijn niet bevreesd, dat de Koningin Victoria, hoe jong zij ook zijn moge, loszinnig hare onderteekening zal stellen, en aan Engeland de kosten zal doen betalen van het prachtig onthaal, hetwelk haar in Frankrijk [illegible] geboden worden. En toch, denk eens: Als eens de Koning Lodewijk Philips de Koningin Victoria in zijne staten gevangen hield? In vroegeren tijd heeft men zoo iets wel meer gezien!

Wat moet men dan in die reis zien, als, gelijk wij het levendigst wenschen, deze reis geschiedt? Een zeer groot en uitblinkend bewijs van wederzijdsche welwillendheid, hetwelk in naam der twee groote natiën, welke zij vertegenwoordigen, de Koning der Franschen en de Koningin van Engeland, elkander zullen geven. Verre is het van ons, dat wij zoodanige vertooningen als nutteloos zouden beschouwen. Zij treffen het gemoed der volken, zij bevestigen de betrekkingen van vriendschap; zij zijn, als ware het, het symbolum dier vredelievende beschaving, die, tot de eer van onzen tijden tot het geluk der natiën, dagelijks meer en meer er toe strekt om de andere beschaving, of liever om de oude barbaarschheid van het regt des oorlogs, te vervangen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 1 September.

Een door de Augsburger *Allgemeine Zeitung* medegedeeld schrijven uit Chur in Zwitserland van 25 Augustus, behelst het volgende omtrent de reeds voor eenige dagen vermelde onrustige bewegingen in de Pauselijke legatien: »Volgens zeer geloofwaardige bijzondere berigten uit Bologna van 19 Augustus is eindelijk eene zamenzwering uitgebarsten, die in geheel Middel en Beneden Italië hare vertakkingen heeft. Hier ter plaatse (te Bologna) zijn echter de bewegingen, die aanvankelijk van eenen staatkundigen aard waren, in gemeene straatrooverij ontaard. Omstreeks 5 of 600 wel gewapende en van kruid en lood ruim voorziene personen, meest staatkundige vlugtelingen en smokkelaars, zijn, nadat hun aanslag om Bologna te overrompelen ontdekt en verijdeld was, naar het gebergte bij Savigno en Bazzano teruggetrokken. De oorspronkelijke aanvoerders, onder welke men den jongen merkies Tanara, den jongen graaf Zambeccari en een gewezen Piemonteschen officier noemt, zijn vervlugt. Thans moeten een zeker Lambertini van Bologna, twee gebroeders Munatori van Bazzano, en een gewezen gendarme aan het hoofd der bandieten staan. Een kapitein de gendarmerie die hen met eene afdeeling gedarmes en vrijwilligers gevolgde, werd te Savigno met verscheiden zijner manschappen vermoord. De kas der regering, op welke men het insgelijks gemunt had, was in het paleis van den kardinaal overgebragt, alwaar ook de bevelhebber van het tweede Zwitsersche regement, graaf von Salis, zijn hoofdkwartier houdt. Voor 't paleis zijn twee kanonnen geplaats en houdt eene kompagnie grenadiers de wacht. Den 15den en 16den werden drie kompagniën en den 18den een detachement van 40 man van het eerste regement Zwitsers tegen de opstandelingen uitgezonden. Die troepen staan bij Vergatto, terwijl eene afdeeling Pauselijk krijgsvolk bij Bazzano heeft post gevat.

Een berigt van de Italiaansche grenzen van 22 Augustus meldt omtrent deze bewegingen, waarvan de Italiaansche dagbladen nog geenerlei gewag maken, het volgende: »Tot ons leedwezen bevestigt het zich niet dat de onlusten in de Pauselijke legatien gestild zijn; veeleer verneemt men, dat de oproerlingen de stad Bologna slechts verlaten hebben, om te ongestoorder hunne misdadige ondernemingen voort te zetten. Eene bende van dit gespuis, hetwelk zeer goed gewapend is, heeft den 16den dezer eene tegen haar afgezondene afdeeling troepen met verlies teruggeslagen; de kapitein die deze laatste aanvoerde, werd gevangen genomen en met eenige zijner manschappen, die hetzelfde lot gehad hadden, doodgeschoten. Sedert heeft de bende, die [illegible] kundige oogmerken haar het aanzijn hebben gegeven — thans niets dan roof en plundering op het oog schijnt te hebben, zich meer naar den kant van het gebergte van Medona begeven, terwijl uit Bologna drie compagnien afgezonden zijn om haar te vervolgen. Men ziet met gespannen verwachting nieuwe berigten te gemoet, te meer daar er geruchten van een algemeenen opstand in Italië worden in omloop gebragt."

— Door handelsgelegenheid ontvangen wij van tijd tot tijd eenige berigten over den oorlog in den Kaukasus. Hoe onvolledig dezelve zijn mogen, zoo verschaffen zij toch genoegzame inlichting om zich van den toestand van zaken in het algemeen een denkbeeld te kunnen vormen. Het Russische leger, in den regel tusschen 30 en 40 duizend man sterk, somwijlen ook sterker, heeft gedurende dezen zomer geene of slechts geringe vorderingen in de verovering des lands gemaakt, ja, het kan zich na zoo vele gevechten op geenen beslissenden uitslag beroemen. Hetgeen in den laatsten tijd van eene groote overwinning verhaald werd, bepaalt zich tot het afslaan van eenen aanval der bergbewoners, waar bij het verlies aan beide zijden zoo tamelijk gelijk zal hebben gestaan. Over het algemeen heeft tot dusver het verdedigende stelsel nog geenzins de vruchten gedragen, welke men zich daarvan aanvankelijk beloofd had. Nog staat ten minste hetgeen men verworven heeft in volstrekt geene verhouding tot de geweldige inspanningen en de onmetelijke offers aan geld en menschen. Van werkelijke vorderingen kan men over het algemeen niet spreken, daar dikwerf morgen weder verloren gaat, wat heden gewonnen is. Sedert de oorlogzuchtige bergstammen de overtuiging verkregen, dat men hen naar een welberekend plan wil onderwerpen, hebben zij hunne inspanningen naar alle zijden verdubbeld; hunne aanvallen zijn meestal goed ontworpen en worden met de hun eigene sluwheid en onverschrokkenheid uitgevoerd. Dikwijls, wanneer de Russen aan de eene zijde de handen vol hebben om zich te verdedigen, breken zij aan eene andere zijde door de lienie, en overstroomen verwoestend en plunderend het land. De strooftogten waren in den laatsten tijd van zoo veel gevolg, dat verscheidene stammen, welke bovendien slechts met weerzin aan de Russische heerschappij gehoorzaamden, opentlijk partij voor hunne stamgenooten namen. Anderen staan met hen in geheime verstandhouding, waardoor zich verklaart, dat tot nog toe alle pogingen om de bergbewoners te land en ter zee toevoer van proviant en munitie af te snijden, niet de minste uitwerkingen hebben gehad. — Het aantal der Russische forten is in dezen zomer weder toegenomen, hetgeen men intusschen bij de wijze van oorlog voeren als geen duurzame winst beschouwt. Wanneer met het najaar de nachten langer worden, dan zullen wel in dit jaar, even als in de vroegere, de berigten niet uitblijven, dat deze of geene forten door overrompeling in de handen der Tscherkessiers gevallen zijn. De opmerkzame beschouwer der gebeurtenissen aan den Kaukasus wordt met ieder jaar meer overtuigd, dat het, zonder buitengewone omstandigheden in Klein Azië, den Russen in de eerstvolgende jaren bezwaarlijk gelukken zal, de dappere zonen van het gebergte geheel onder het juk te brengen. Niettemin trekt Rusland uit den oorlog groote voordeelen, daar dezelve niet alleen gelegenheid tot eene voortreffelijke oefenschool voor het leger aanbiedt, maar men er in St. Petersburg tevens op rekent, bij voorkomend geval dit steeds slagvaardige leger in het Oosten te kunnen gebruiken.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 26sten dezer, het Schip Concordia, Kapt. J. H. Witt, van Amsterdam, hebbende 42 dagen reis; Passagiers: J. J. D. Köhler en J. C. E. Klassing.

Den 29sten, de Nd. Am. Brik Duna, Kapt. B. Pickering, van Wilmington, hebbende 35 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 27sten dezer, het Schip Henriette, Kapt. J. C. Willems, naar Amsterdam, lading: 229 v. Suiker, 25 balen schoone Katoen, en 7 balen Cacao.

Den 30sten, de Nd. Am. Brik Sarah Ann, Kapt. Adna Bates naar Boston, lading: 230 vaten Malassie.

UITGEZEILD.

Den 25sten dezer, Z. M. Transportschip Merwede, gekommandeerd door den Luit. ter zee 1ste Klasse; W. Steffens, naar Curaçao.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.